

ת"פ 17269/04/16 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד יהודה דוד וואלפא, יוסי-יוסף פאר-פרג'ון

בית משפט השלום בראשון לציון בפני כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 17269-04-16 מדינת ישראל נ' וואלפא ואח'
תיק חיצוני:

מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה:

נגד

1. יהודה דוד וואלפא

הנאשמים:

2. יוסי-יוסף פאר-פרג'ון ע"י ב"כ עו"ד ניר יסלוביץ

החלטה

בפני בקשות הנאשמים לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק וכן בקשה למתן צו להמצאת מסמכים בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ. תמציתו של כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמים הינו בכך שעד התביעה המרכזי, מר ברזילי (אשר שימש כמשיג כשרות מטעם הרבנות הראשית בראש"צ), הגיש בשנת 2009 תלונה במסגרתה כנגד הנאשם 1, רבה הראשי של העיר ראש"צ, בטענה כי ביצע עבירות במסגרת תפקידו. הנאשם 1 נחקר במסגרתה בעניין זה בשנת 2011. בהתאם לכתב האישום, בשנת 2014 שוחח הנאשם 2, שייצג את הנאשם 1 בחקירות המשטרתיות, עם ברזילי והפציר בו לחתום על מסמך אש בו הוא חוזר מטענותיו כלפי הנאשם 2.

בהמשך אותו יום הגיע ברזילי לנאשם 1 על מנת להחתים אותו על תעודת כשרות. בהתאם לנטען בכתב האישום, הנאשם 1 סירב ואמר לו שיחתום על מסמך בו הוא חוזר בו מטענותיו כלפי הנאשם 1, וכי רק אם יחתום על מסמך כזה - הנאשם 1 יחתום על תעודת הכשרות. בנין אירועים נטענים אלה הוגש כנגד הנאשמים כתב האישום הנידון, בנין עבירת הטרדת עד.

כאמור הנאשם הגיש שתי בקשות, בהן אדון כעת.

הבקשה הראשונה עניינה בכך שהעבירה המיוחסת לנאשם 1 התבצעה ביום 21.9.2014 בעוד שכתב האישום הוגש בשנת 2016. התנהלות זו נוגדת, לטענת הסיגור, את הנחית היועמ"ש 4.12.202 בכלל הנוגע למשך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום בעבירת עוון הקובעת כי יש לפעול לסיים הטיפול בתיק בתוך 12 חודשים. הנחית היועמ"ש המשפט מונה את מספר הימים מיום קליטת התיק בפרקליטות ועד לקבלת החלטה בדבר העמדה לדין. מועדים קובעים אלה לא ננקבו בבקשת הסיגור ומנעד התקופה שצייין בבקשתו (היינו הזמן שמיים ביצוע העבירה הנטענת ועד ליום הגשת כתב האישום) הינו רחב מדי. לפיכך, אין אפשרות לקבוע האם חרג הטיפול בתיק מהתקופה הקבועה בהנחיות היועמ"ש.

מעבר לכך, גם אם הית חריגה כלשהי הרי שעל פני דברים אין מדובר בחריגה גדולה מדי. גם אם מניין התקופה היה כמניין הסיגור הרי שמדובר לכל היותר ב- 7 חודשים. יש לזכור כי בתיק זה מעורבים שיקולים נוספים כגון מעמדו של הנאשם 1 וגילו, וכן היותו של הנאשם 2 עו"ד, ומן הסתם נדרשת זהירות גדולה יותר מהרגיל, עת מוגש כתב אישום כנגדם.

כך או אחרת, מן האמור עולה כי לא הוכחה חריגה מהמתחם שנקבע בהנחיות היועמ"ש, וגם אם היתה כזו הרי שאין מדובר בחריגה בלתי סבירה בנסיבות העניין, ולפיכך דין הטענה להידחות.

הראש השני של הבקשה נוגע לזמן הרב שחלף בטיפול היועמ"ש המשפטי בבקשה לעיכוב הליכים שהגיש הנאשם 1 עוד ביום 5.7.2016. בכל הכבוד הראוי, אין לטענה זו על מה לסמוך. בבחינת בקשה לעיכוב הליכים, שמשמעותה ויתור על הליכים פליליים על אף שקיים בסיס ראיתי לקיומם, מעורבים שיקולים שונים - שיקולי מדיניות כללית וציבורית ושיקולים אישיים - שעל היועמ"ש לאזן ביניהם. מלאכת האיזון הינה עדינה ומחייבת השקעת זמן, מחשבה והתייעצות עם כלל הגורמים הרלוונטיים. הדברים נכונים במיוחד נוכח מעמד הציבורי של הנאשם 1.

בעניינו, בחינת הבקשה ארכה כשנה (ההחלטה בעניין זה התקבלה במהלך חודש ספטמבר 2017). התנהלות כזו אינה בסיס לביטול כתב האישום, וספק רב בעיני אם היא עולה כדי התנהגות שעוריינית של הרשות המצמיחה טענת הגנה מן הצדק.

בקשתו הנוספת של הסיגור המלומד עניינה בהמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ. בעתירתו זו מבקש הסיגור להורות לפונקציונרים במשרד הדתות, ברבנות ובלשכת רבני העיר ראש"צ להמציא מסמכים הנוגעים למתלונן. תכלית הבקשה, אליבא דהסיגור, הינה להראות את חוסר מהימנותו של ברזילי, וכי תלונתו נובעת מסכסוך קודם בינו לבין הנאשם 1.

ככלל, המבחן לדין בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ הינו מבחן הרלוונטיות. דהיינו, ככל שהמסמכים רלוונטיים לחיזת המחלוקת, והם יכולים לסייע לנאשם בהגנתו - הרי שיגדל הצורך להיעתר לבקשה.

הרלוונטיות נבחנת על פי כתב האישום מחד, ומתשובת הנאשם לכתב האישום מאידך.

כאמור, בכל הנוגע לנאשם 1, הטענה הינה כי קיים עם ברזילי שיחה ובה דרש ממנו לחתום על "מסמך מטהר" וכן אמר לו כי לא יחתום על תעודת כשרות שברזילי ערך, כל עוד לא יחתום על המסמך.

תשובת הנאשם לאישום זה מובאת בסעיף 97 לתשובתו. בהתאם לאמור:

"השיחה שהתקיימה עם המתלונן נועדה לשם עשיית שלום ולא לשם הטרדת המתלונן. זאת ועוד, הנוסח של ההסכם כפי שהוצג בפני המתלונן, לא גובש על ידי הרב, אלא על ידי גורמים אחרים במועצה הדתית, בעוד כל הגורמים לרבות הרב עצמו, היו חפצים רק בעשיית שלום, ללא כוונה להטריד את המתלונן".
הנה כי כן, הנאשם 1 אינו כופר בקיום השיחה בינו לבין ברזילי. הוא אינו כופר במסירת המסמך לידי. למעשה, טענתו היחידה כי לא היתה לו כוונה פלילית בדברים, אלא כי ביקש רק לעשות שלום.

מכאן - השאלה של מהימנות ברזילי הינה שולית. אין כלל צורך בהוכחת קיום השיחה או במסירת המסמך או בתוכנו - שכן הנאשם מאשר דברים אלה. השאלה המרכזית במשפט, ככל שהיא נוגעת לנאשם 1 הינה - מה היתה כוונתו בעת שמסר את המסמך הנ"ל לברזילי. האם היתה במוחו כוונה פלילית להשפיע על עדותו של ברזילי, שמא כוונה אחרת. לשם בחינת שאלה זו אין צורך להידרש לסכסוכים קודמים בן הנאשם לבין ברזילי, או לבחינת פעולות ברזילי אשר נבדקו דו"ח ביקורת אשר נערך ביחס לרבנות הראשית. בוודאי שאין צורך בהמצאת תיק האישי של ברזילי ברבנות.

לפיכך, ובשים לב לגרסת הנאשם 1 בתשובתו לכתב האישום, אני סבור כי החומר המבוקש אינו רלוונטי ודין הבקשה, ככזו שמבוססת על אדני סעיף 108 לחסד"פ - להידחות.

עם זאת היה יועמד ב"כ הנאשם על זימון אלה כעדי הגנה - בקשתו תישקל.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, בהעדר

הצדדים.